

Керванката бѣше отишла високо на небето. Вѣеше топѣлъ полѣхъ. Нойчо намѣри дѣдовата си воденичка и остана смаянъ, когато подъ кошарата видѣ Бѣлуша и подъ нея шарото ѝ агне лакомо сучи.

Кой го е донесѣлъ?

Обърна се овчарчето и видѣ оня, стареца съ бѣлитѣ дрехи, отива си...

А. Каралийчевъ.

НОЕМВРИЙСКИ МЪГЛИ.

Запасло е сиво стадо
По планина, по рудина,
Засвирило лудо младо,
Вакѣлъ овчаръ юначина,
Събрали се самодиви
Отъ ливади, отъ валози,
Възседнали все елени,
Все елени златорози,
Прехвъркнали бѣлокрили,
Все гѣлжби все пауни,
Поронили бѣли пера
Надъ стадата бѣлоруни...
Не е било сиво стадо,
Но сж били гжсти мъгли:

Листи капятъ, слана пада,
Трева гине, де поминатъ.
Не ми свири лудо младо,
Вакѣлъ овчаръ юначина,
Но ми свири буенъ вѣтѣръ,
Низъ планина, низъ рудина.
Не сж били самодиви,
Ни елени златорози,
Но сж били зли вихрушки
Низъ друмове, низъ валози.
Не сж били бѣлокрили
Ни гѣлжби, ни пауни,
Но сж били все облаци,
Все облаци бѣлоруни.

Емануилъ п. Димитровъ.

ЩУРЧО.

(Приказка отъ Ф. Сологубъ).

Въ далечна земя, въ непознато царство царувалъ нѣкой си царъ. Той ималъ три сина. Първиятъ се казвалъ Храбрый. Той билъ началникъ на войскитѣ, войни водилъ, съседнитѣ държави разсипвалъ, па и на своята добро не правилъ. Вториятъ се казвалъ Умний. Той дълбоки книги челъ, наука училъ, голѣма заплата ималъ и ялъ съ чудесенъ апетитъ.

Третиятъ, най малкиятъ синъ, билъ Щурчо. Той ни съ врагове се билъ, ни дълбоки книги училъ, само знаелъ да расте и да расте. И порастналъ той неизмѣрно